

"Ifjuságunk oktatása, nevelése mindennek-
előtt társadalompolitikai ügy... Ezzel a
felelősséggel kell állást foglalnunk, és ez-
zel a felelősséggel kell dolgoznunk."

(Aczél György, az MSzMP KB 1973.
június 14-i ülésén mondott előadói
beszédéből)

A közoktatásügyünk korszerűsítéséről szóló 1972. évi júniusi
párthatározat az egész társadalom, de azon belül a kisebb közös-
ségek, így az egyes iskolák számára is hosszú évekre kijelölte
az utat, körvonalazta a teendőket.

Idei, harmadik évkönyvünkben — a lehetőségek határain be-
lül — arról kívánunk beszámolni, hogy a nagy társadalmi feladato-
kat hogyan értelmeztük iskolánk életére vonatkoztatottan.

Korunk szédületes tudományos-technikai száguldásában a szo-
cialista társadalom iskolájának legfőbb feladata csak az lehet — s
ezt hittel valljuk, kívánalmát kötelezőnek tudjuk — hogy ifjuságun-
kat korunk igényeinek megfelelő korszerű, aktív szocialista tarta-
lommal munkás, alkotó, a közösségért dolgozni akaró emberré ne-
veljük. Ehhez pedig nekünk magunknak, pedagógusoknak, szülőök-
nek, tanítványoknak, iskolaközösségnek együttesen kell kimunkál-
nunk a legoptimálisabb utakat, a legkedvezőbb gyakorlatot.

Tulajdonképpen az idei tanévben is a megkezdett utat folytat-
tuk azzal a lényeges különbséggel a korábbi évekhez képest,
hogy az idei tanévben már konkrét társadalmi feladat volt egész
iskolaközösségünk számára — a nagy egész részeként — a maga-
sabb szintre emelés kimunkálása.

E feladatkörön belül legfontosabb teendőnknek tartottuk és tart-
juk azt, hogy elfogadtassuk egész iskolaközösségünkkel a tovább-
fejlődés szükségességét, s hogy minden kisebb közösséget, osz-
tályt, KISZ-alapszervezetet, munkacsoportot egzisztenciális motivá-
cióval vigyünk közel az ügryhöz.

Ennek elengedhetetlen feltétele az, hogy iskolaközösségünkben al-
kotókedvű közérzetet alakítsunk ki. Ennek útját a kötelességek és
jogok természetes dialektikájának élésében és életésében láttuk és
látjuk.

A közérzet a közéletben nyilvánkozik meg. Az őszinte, alkotó, progresszív közélet kibontakozását minden erőnkkel segítettük.

Másik fontos teendőknek tartjuk annak a technikai-tárgyi bázisnak a megteremtését, amely hatékonyság dolgában a kisipari-ról a korszerű szintre emelheti és emeli az oktatás-nevelés munkáját. Ehhez tanár és tanítvány, gazdasági és elméleti vezetés szoros, nagyon koordinált munkája szükséges.

Sorban harmadikként említjük, de lényegében átfog mindent az a feladat, hogy iskolavezetés és nevelőtestület hangyaszorgalommal és mély hivatástudattal együttesen felkészüljünk a magasabb szintű feladatok teljesítésére, arra, hogy korszerűen nevelő iskola, politikus iskola tudjunk lenni, hogy a kor szintjén ismerjük szaktudományunkat, s hogy mindezt korszerűen alkotó életté tudjuk formálni neveltjeinkben.

E feladatok teljesítése sem ma, sem holnap nem ér véget. Így, ha évkönyvünkben csupán mozaikokat sikerül is megmutatnunk, talán azt érzékeltetni tudjuk, hogy e feladatok nagyszerűségének szellemében dolgozunk.

Herold László
igazgató

Bolyai kutatás újabb eredményeiből

A HALHATATLANSÁG KOSZORUJA

BOLYAI JÁNOS - A TEMETŐBEN

"Nem dobog-e szívünk a nemzeti büszkeség lelkesedésében, amikor a tudományos világ már-már feledésbe menő sirjaiból hívja elő a két Bolyait, hogy homlokukra a halhatatlanság koszoruját helyezze"? ...

Eötvös Loránd 1898. május 8-án az akadémiai megnyitó beszédében.

1860. január 29-ről a marosvásárhelyi ev. ref. egyház anyakönyvében ez van feljegyezve:

Temettetett Bolyai János, nyugalm. Ingenieur Kapitány - m. h. agy és tüdőgyulladásban. - Híres, nagy elméjű mathematicus volt, az elsők között is első. Kár, hogy nagy talentuma használatlanul ásatott el. -

Nem kétséges, az elparentáló szavakban nem csak az egyéni megilletődöttség kap hangot, hanem a közzelfogás is rögzítést nyer. Így látták, ilyennek ismerték Bolyai Jánost. És mások, később talán már nem? Csak a sirja sorsát kell egyszer emlékezetünkbe feldézniünk ...

Halálodra magad maradsz

1860. január 27-én Bolyai János már hosszú órákon át eszméletlenül fekszik, amikor betegágya mellől levél íródik öccsének,

"T: Bojai Bojai Gergely Urnak alázatos tisztelett-tel Sietve Bo-
jába". A levél jobb felső sarkában dátum van feljegyezve:
"Maros Vásárhely 27 Jan 860." Alatta izléses távolságban a
megszólítás: "Tekintetes Bojai Bojai Gergely Ur". Majd korrekt
társadalmi szokások szerint gondosan ügyelve a margó betartá-
sára következik a levélszöveg:

"A Tekintetes Urat már rég akartam tudosita
ni de mig a bátya egészségesebb vólt nem
engedte, most már kénytelen vagyok bár
akaratyá ellen is tudtáraadni hogy a Ka
pitány Ur 18 dik Januárba roszul lett
de mind beszélt sokszor kertem hogy ir
jon az ötse után de ő a költségtől félt
most már 26 dik Január eljelen 10 órakor
a szava el állott az ólta nem tud semit
magaról minden minutumba várom
a halálát mit tudok tsinálni vele"

Lehet, hogy itt néhány szó még következett, de a levélből lesza-
kadt, és csak egy pontocska sejteti a hiányzó szövegrészt. A
következő oldalon a levél így folytatódik:

"Ara kerem a Tekintes Urat hogy siesen
a Bátyához tudja ki tele ha meg elet
be kapja hogy a penzet is kinél tartot
ta mert it hon nekünk soha sem mon
dotta, tsak kérem minel eléb siesen
jöjön ki alázatosan Esedezik

Szöts Jula
szolgáló"

A levélnek van utóirata is. Az irás vonalvezetésén meglátszik a
lelki izgalom, melyben fogant, de - a margóra való törekvés mint
társadalmi beidegzettség továbbra is megmarad!

"Mig a levelett meg irtam adig meg hólt
igy már nints mit tagadni
a Kapitány Ur nints többé."

Valamiféle leltározási szándékból később a levélre ceruzával egy megjegyzés került:

"B. János konkubinája Szöts

Julis levele János ha-

láláról - "

Azok között, akik irtak erről a levélről, csupán ketten látták is, Dávid Lajos és Alexits György. Mások az "írói szabadság" jogán a "regényes életrajz" fogásainak büvöletében a "teremtő fantázia" rászédésével szinezik ki a tragikus pillanat megnyilatkozását - messze a valóságtól.

K i i r t a a l e v e l e t ?

Ezen többen is eltanakodtak, akik utóbb megtekintették az írást. Egyáltalán, nő írta a levelet, vagy férfi - esetleg diktálásra? Kardos Professor ajánlatára az Akadémia Könyvtára Dr. Bánáti Árpád főorvost kérte fel grafológiai analízisre. Dr. Bánáti Árpád rendkívül előzékenyen tett eleget a vele szemben megnyilatkozott óhajnak, és "írásvizsgálati leletében" figyelemre méltó megállapításokat tesz.

Az "írásvizsgálati lelet" mindenekelőtt állást foglal abban a kérdésben, férfi írta talán a levelet Szöts Jula nevében. Dr. Bánáti Árpád szerint "erre a kérdésre a leghatározottabban azt a választ kell adni, hogy a szóbanforgó levelet nő írta". Ugyanis: "Erre a megállapításra feljogosít az általános élettapasztalat is, amely ha több ezer és tizezer egyöntetű észlelési egységből táplálkozik, a törvényszerűség rangjára emelkedik. Az írás az egyéniség és személyiség jellegzetes bélyege és magán viseli az író személy nemiségének jeleit is."

Dr. Bánáti Árpád szakértői véleményében elveti azt a feltevést is, hogy a levél diktálásra készült. Szerinte "ennek a kombinációnak ellene mond az a körülmény is, hogy a grafológiai elemek megfelelően és valóságszerűen tanuskodnak arról a közvetlen élményről, annak izgalmaról és feszültségéről, melyet a szöveg tartalmaz, különösen annak a depressziós jellegű változásnak közvetlenségéről, amely a levélíróban akkor következett

Hova lett eltemetve Leibniz, azt bizonyosan ma sem lehet megmondani. 2./

És Bolyai János? Halála idején családjától különváltan élt. A jelek szerint temetéséről a katonai hatóságok gondoskodtak. Ugyanis Benkő Samu most megjelent könyve szerint, ³ "amikor Szóts Julia, Bolyai János gyámola bejelentette a nyugalmazott kapitány halálát, a marosvásárhelyi várparancsnok azonnal intézkedett, hogy holttemét szállítsák át a katonai halottasházba". Lehet, hogy a továbbiakban úgy volt, ahogy egyesek tudni vélik, az ilyen esetekben szokásban volt katonai tiszteletadáson kívül csak három polgári személy kísérte utolsó útjára Bolyai Jánost. Mindenesetre amikor a figyelem már az egész világon Bolyai János személyére terelődik, már csak Szóts Julia emlékszik a sírjára.

H u n n i a k ö n n y e i

1879. novemberében a marosvásárhelyi "ev. ref. főtanoda Előljárósága" adakozásra kéri fel a hazai társadalmat. 4./

"Állítsunk emlékkövet Bolyai Farkasnak!" - hangzik a felhívásban. Ugyanis ami a gondolatot sarkallja: "A kegyelet hiánya egyes embernél mindig az erkölcsi törpeség jele; testületnél és nemzetnél: a hanyatlás bizonyítéka." Tudnunk kell, érvel a felhívás: "Elhunyt jeleseink iránti kegyeletes érzésünk külső kifejezése: a hála és tisztelet önkéntes adója." Persze, olvashatjuk tovább: "A halottnak semmi szüksége sincs ugyan hálánk, elismerésünk jelére; de nekünk élőknek még a sírból is bátorságot, lelkesülést és tanúságot meríteni mindig szükségünk van." Következőleg: "Igy értjük s még inkább érezzük ezeket, midőn a marosvásárhelyi ref. köztemető egyik j e l t e l e n sírhantja előtt elhaladva, a mellé ültetett ponylik almafa Bolyai Farkas emlékét kelti fel lelkünkben ...". És ha elgondolkozunk, talán nincs úgy, ahogy a nemes szándékú testület állítja: "Köztudomású dolog, hogy Bolyai Farkas egyike bérczes hazánk szellemileg magasabban kiemelkedő fiainak. Nem tudjuk elhatározni, hogy vajjon a mathesis vagy a költészet mezején hagyott-e maradandóbb nyomokat?

Hogy mekkora számtudós volt, arról tanuskodik azon tény, hogy halála után a szomszéd Németországban terjedelmes Bolyai-irodalom keletkezett. Költői érdemeit illetőleg pedig, egyéb apróbb dolgozatain kívül, ércznél maradandóbb momentum az "Öt szomorú játék", mely ha drámai tekintetben s különösen színpadi hatás dolgában sok kifogás alá esik is: a költői gondolatok és phantasia valóságos kincses bányájának tekinthető."

És - "e jelesünk sirja máig is jeltelen. Mohos fejfa sem mutatja a drága hamvak nyughelyét. Egy kipusztulható gyümölcsfa az mindössze, a miről Bolyai Farkas sirját felismerjük." Nem lehet tehát kitérni a feladat elől, cselekedni kell, és csak természetes, ha végül valaki felemeli a szavát és fennen hangoztatja: "Felhívjuk azért hazánk lelkes ifjuságát, a megboldogultnak még most is élő számos tanítványait, tisztelőit s mindazokat, a kik elhunyt jeleseink iránt kegyelettel viseltetnek: adjon kiki tehetsége szerint, hogy a begyülemelő összegből névszerint megjelölhessük a "Tentamen" és az "Öt szomorú játék" írójának sirját, - addig is, míg egy jobb körülmények között élő utókor, tiszteletére ércszobrot emelhet, a mely emlékéhez méltóbban díszitené működése színhelyének valamelyik piacsterét."

Az Ev. Ref. Collegium Előljáróságának buzgolkodása nem volt sikertelen, a közadakozásból Bolyai Farkas sirján siremlék lett felállítva, melyet 1884. szeptember 26-án lepleztek le a reformátusok köztemetőjében.

Az ünnepségre Szily Kálmán akadémiai tag, műegyetemi tanár is kap meghívást, aki néhány héttel később az Akadémián emlékezik meg egy előadásban Bolyai Farkasról. Ugy látszik, Bolyai János sirjához már nem zárándokolt el, mert 1885. február 6-án Kohcz József marosvásárhelyi tanár ezt a levelet írja Szily Kálmánnak:

"Igentisztelt Nagyságos Tanár ur!

Megtisztelő felszólítására van szerencsém a Bolyai Jánosra vonatkozó életrajzi adattöredékeket - úgy amint testvére Bolyai Gergely le jegyezte tisztelettel küldeni, hogy ha talán még ezek nem volnának Nagyságodnak birtokában. A ref. temetőben van eltemetve; sirját nem jelöli emlék. Ohajtottam volna, hogy bár mily egyszerű állitassék neki is, illetőleg a

sirjához, az atyja emlékkövének leleplezése alkalmával, de a bizottság nem volt hajlandó erre. - A Farkas emlékkövére gyűlt pénzből fenn maradt 100 frtot "Bolyaialap" czimen ösztöndíjul rendelte s kamatját évenként a 4 felsőbb gymn. osztály növendékei között a mennyiségtanban legkitünőbbnek jutalmul kiadatni határozta.

Megkülönböztetett tisztelettel vagyok a
Nagyságos tanár ur

szolg'látra mindig kész szolgája

Koncz József" 5./

Milyen matematikus volt Bolyai János? "Hires, nagy elméjü mathematicus volt" Bolyai János. "Elsők közt is az első"! És járt ez valami következménnyel emlékének ápolására? ... Az áldozatos lelki Schmidt Ferenc buzgolkodására a Matematikai és Physikai Társulat esztendőkkel később gyűjtést indit, és 1894-ben emlékkövet állit Bolyai János sirjára, melynek helyét már csak egy hajdani "szolgáló", Szöts Jula tudta megmutatni ...

Ü d v l e l d e M a r o s v á s á r h e l y t t

Széchenyi István eszméje volt, hogy legyen Üdvlelde azaz "nemzeti temető", ahol "elhunyt jobbainkért gondoskodva, hamvait egy tisztes helyen egyesitenők". 6./ 1843-ban elhangzott indítványa azonban nem járt azzal a felbuzdulással, amivel egyéb törekvése jutalmazva lett. A magyar "Walhalla"-ból nem lett semmi. Sem a Gellérthegy pázsitján nem létesült "Üdvlelde", ahogy Széchenyi szerette volna nemes lelkesedésében, sem a budai hegyek bércesebb tájékáin nem hirdette a nemzet közmegebecsülését egy "diadla, nyugda, emlékde, csönde".

Bolyai János fél évszázadon át porladt, enyészett félreeső nyughelyen, míg a lelkiismeret mardosása gondolkodóba ejtette a közvéleményt, hogy valami "üdvlelde", - "diadla", "emlékde" inkább illene a "nagy elméjü mathematicusnak" az európai öntudatban elért rangjához. Már létezik a magyar "Nobel-dij", már egyszer ki is adták a 10.000 koronás Bolyai-díjat Poincarének, mikor az

Akadémia III. osztálya 1907. december 16-án tartott zárt ülésén határozatba teszi, hogy az osztály Csiky Lajos, a marosvásárhelyi kollégium igazgatója kezéhez 600. - koronát utalványozzon azon rendeltetéssel, hogy Bolyai János hamvai új koporsóban atyja sirja közelében új méltó elhelyezést nyerjenek.

Bolyai János tetemének kihantolására azonban csak esztendőnk múltán, 1911. június 7-én került sor. Az exhumálásról jegyzőkönyv készült, több példányban is. Küldtek belőle egy-egy okiratot az Akadémia főtitkári hivatalának, valamint a Nemzeti Múzeum levéltárának. A jegyzőkönyv szövegét Stäckel teljes terjedelmében közli a Bolyaiakról írt könyvében. A hivatalos feljegyzés szerint a Bolyai-család részéről ketten vannak jelen a sírok felbontásánál, Bolyai János fia, Bolyai Dénes nyug. törvényszéki irodaigazgató, és Hints Elek doktor állami kórházi főorvos.

De a sírok felbontásánál jelen volt Hints Elek doktor fia is, ifj. Hints Elek, a későbbi egyetemi orvosmagántanár, aki éppen érettségi vizsgájára előttr állt. Hints Elek orvosprofesszorral többször is elbeszélgethettünk a Bolyai-kérdésről. Ismételt kívánságunkra le is írta visszaemlékezését a két Bolyai kihantolásáról.

Hints Elek közlése szerint Bolyai János sirja a temető domboldalának árokszerű mélyedésében feküdt. Az ünnepélyes aktus idején a sír már meg volt roskadva, alig emelkedett ki a föld színéből, rajta kevés száraz virág, hiszen - jó néhány esztendő telt el azóta, hogy trachytból emlékkő lett a sír mellé állítva egyszerű felirattal:

Bolyai János

1802 - 1860

és az alján szerényebb méretben: A Matematikai és Physikai Társulat kegyelete jeléül 1894.

Bolyai Farkas sirja közel a temető bejáratához volt található. Feltűnt, a sírásóknak kétszer akkora gödröt kellett ásniok az apa koporsójáig, mint fia, János kihantolásánál. Bolyai János talán egy méternyire volt a föld felszine alá elásva.

Megható volt látni, mondta el a továbbiakban Hints Elek, hogy az agg Bolyai Dénes a meghatottságtól könnyezve szeméit törülgette és mondogatta, ő tulajdonképpen most temeti az apját, fél évszázaddal halála után, mivel apja halálakor nem volt otthon, s így csak tudomása volt arról, hogy az apja meghalt.

A visszaemlékezés szerint a temetés a végső nyughelyre délután 5 órakor történt. A tanári kar vezetésével a diákok jó része megjelent, a város polgárai közül is többen eljöttek. Öt órakor megszólaltak a református templom harangjai, a kollégium csengői. Megkezdődött a két Bolyai sirba helyezése egymás mellett. ...

A N i l u s K a i r ó h o z é r

Schopenhauer sóhajtott fel így, mikor az elismerés élete horizontján pirkadni kezdett. Többen is úgy vélték, hogy a méltánytalanság Bolyai Jánossal szemben végül is helyesbitve lett. Stäckel könyve utolsó fejezetében mrleget állít fel, "Az 1902. év december 15-ikét, Bolyai János születésének századik évfordulóját fényesen ünnepelték meg hazájában. Szülővárosában, Kolozsvárt 1903 január 15-ikén a Ferenc József-egyetem rendezett ünnepet, melyen Schlesinger Lajos tartotta az ünnepi beszédet és Szily Kálmán, a Magyar Tudományos Akadémia főtíkára kihirdette az Akadémiának már 1902 január 27-ikén hozott azt a határozatát, hogy Bolyai János és atyja és tanítója, Bolyai Farkas emlékére 10.000 koronás díjat alapít. Ezt a díjat 1905-től kezdve minden ötödik esztendőben a decemberi ülésben a megelőző öt év alatt megjelent legjobb matematikai munka szerzőjének fogják odaítélni. 1905-ben a díjban Poincaré Henri, 1910-ben pedig Hilbert Dávid részesült. Ugyanakkor a kolozsvári egyetem egy emlékfüzetet adott ki, amelybe Bonola, Schlesinger és Stäckel irtak közleményeket és a Tivoli-, most Bolyai-utcában emléktáblával jelölte meg a Schlesinger által kipuhatolt házat, melyben Bolyai János született." A továbbiakban hozzá lesz még füzve, nem csak a Magyar Tudományos Akadémia tartott ünnepi ülést Bolyai János születésének évfordulóján, de a marosvásárhelyi református kollé-

gium is megemlékezett kiváló hajdani növendékéről. Természetes tehát Stäckel megállapítása: "Igy tehát bőven teljesült az az óhaj-tás, melyet a Bolyaiak ügyének fáradhatatlan előharcosa, Schmidt Ferenc, 1868-ban kifejezett, hogy a Bolyai nevet tisztelettel em-lítsék mindenütt, hol a matematikai tudományokat művelik."

Évtizedekkel később is felbukkan az a nézet, hogy már nincs úgy, ahogy régen volt. Bolyai János világos, határozott vonásokkal tündöklök mindenki előtt. 1956 novemberében fényes külsőségek között koszorúzzák meg a Bolyaiak sirját. Bolyai Farkas halálának évfordulója ad erre alkalmat, de a megemlékezés egyformán érinti az apát és fiát. Férfias eltökéltséggel hangzanak a szavak az ünnepi hangulatban:^{7./} "A Bolyaiak iránti figyelmet-lenséget, és közönyt le kell győznünk, kötelességünké lett a Bolyai Farkas és fia, János iránti köztiszteletet odáig fokoznunk, hogy annyira becsülje őket a világ, mint a legnagyobb magyar elméinket." Az ilyen szándék már csak azért is indokolt, mert "Bolyai Farkast, aki folytonos anyagi gondok közt küzdött tudománnyával népe előbbrevitelén, az akkori Magyar Tudományos Akadémia csak levelező tagjának választotta meg. Fia, Bolyai János pedig az orosz Lobacsevszkij kortársa még csak akadémikus sem lett akkori hálátlan hazájában! Ellenben a kispolgári környezet folytonos lebecsülése mellett és szűkös körülményei közt írta meg "Appendix"-ét, az emberi tudomány egyik legértékesebb gyöngyszemét. Bolyai Farkasban pedig Gaussnak, a "matematika fejedelmének" szaktársában, barátjában, a hasznos leleményű nagytehetségben, aki a Bolyai-féle kemencét és több mint 30 féle kályhaszerkezetet talált föl, - meg sem érezték a kicsinyes kortársak az alkotó erő nagyságát és a világtudomány megújításá-nak egyik jelentős és a jövőre szóló képviselőjét!"^{8./}

... A ritka pillanat inspiráló erejében megnyílnak az ajkak, és megtudhatjuk: "Mint mikor fáklyát gyujtanak égő fáklya lángjáról, Bolyai János lángelméje is az apa lángelméjéről gyult." És milyen lángelme volt az apa lángelméje? ... Nem titkolják, megmondják: "Ez az éles elméjű matematikus, aki olyan körülmények közé jut-ta, mint barátja és pályatársa, Gauss, bizonyára felülmul-ta volna a német szellemóriást"^{9./}...

Gyümölcséről ismerszik meg a fa. Az idők változnak, és természetesen változnak az idők a szent fogadkozások színhelyén is. 1960-ban Bolyai János halálának századik évfordulója van. Már csak elgyérült hallgatóság előtt töprengenek el a lángész útjáról. Csak éppen annyi kíváncsi előtt, amennyi az egykori marosvásárhelyi kollégium disztermében helyet foglalhat. Hogy is hirdették nem is olyan régen a Bolyaiak sorsáról megilletődött hangon? - "Ha egyenesen égre villanhatna lángelméjű író, művész vagy tudós gondolatainak fénye, bizonyára a mennybolton el nem tűnő, vakító fénysáv jelezné a lángész pályáját. De a lángész birtokosának emberi sorsa is van, földhöz kötött, a mindennapos élet körülményeitől meghatározott" ...^{10./}

Dr. Sarlóska Ernő

= : = : =

J e g y z e t e k

1. W. Sartorius v. Waltershausen: Gauss emlékezete. Ford.: Göldner Nándor. Sajtó alá rendezte: Kintses József. Breznóbánya, 1903.
2. Joachim Otto Fleckenstein: Gottfried Wilhelm Leibniz. Barock und Universalismus. München, 1958.
3. Benkő Samu: Bolyai János vallomásai. Bukarest, 1968.
4. MTA Könyvtárának kéziratárában.
5. MTA Könyvtárának kéziratárában.
6. Gróf Széchenyi István: Üdvlelde. Pesten, 1843.
7. Emlékkönyv Bolyai Farkas halálának 100. évfordulója alkalmából. A Magyar Autonóm Tartomány Néptanácsa Végrehajtó Bizottságának kiadása. Marosvásárhely, 1957.

8. Bugyi Pál, a Magyar Autonóm Tartomány Néptanácsa Végrehajtó Bizottságának elnöke: Megnyitó Beszéd, U.o.
9. Dr. Farczady Elek, a Bolyai Tudományos Könyvtár főkönyvtárosa: Bolyai Farkas élete és munkássága, Elhangzott 1956. november 18-án a marosvásárhelyi kulturpalotában tartott ünnepélyen, U.o.
10. Antalffy Endre: Előszó, Emlékkönyv Bolyai Farkas halálának 100. évfordulója alkalmából,

= : = : = : = : = :

Iskolánk névadójának, Bolyai János kultuszának ápolására felkértük dr. Sarlóska Ernő professzor urat, bocsássa rendelkezésünkre Bolyai-kutatása legújabb eredményeit.

Szivességéért ezúton mondunk köszönetet

- a Szerkesztő bizottság -